

fra 1916 vil der aarlig i Stats-Laanefonden indgaa omkring $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. i Afdrag, som atter ville være disponible til nye Udlaan. Vi kunne ikke se rettere end, at det er mærkeligt, at man vil opkræve nye Skatter for at laane dem ud til enkelte Mennesker med Tab af 25 pCt. af den Kapital, man udlaaner, det er faktisk det, man gør. At rejse ud i Europa og laane Penge for at kunne laane dem ud igen herhjemme med et saa betydeligt Tab, finde vi urimeligt, naar der er Tale om en Fond, der er begyndt med 30 Mill. Kr. og til næste Aar vil være 40 Millioner stor, fordi den hvert Aar faar sine Renter tillagt. Hvad angaar dette Spørgsmaal om at faa Renterne tillagt, maa jeg henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, at da Loven blev vedtaget her i Tinget, rejstes der Modstand imod, at Fonden vedblivende skulde have sine egne Renter, og da man til sidst blev enig om det, blev det i den Anledning udtrykkelig indført, at Renterne skulde henlægges til Stats-Laanefonden, indtil anderledes ved Lov bestemtes. Det er altsaa ligefrem forudsat, at det Tidspunkt skulde komme, da man ophørte med at gøre det. Det forekommer mig, at naar Udlaansfonden nu er bleven ca. 40 Mill. Kr. stor, kunde det nok være paa Tiden at overveje, om vi ikke, i alt Fald midlertidig, saa længe Statskassen trænger til Penge, skulde opføre at lægge yderligere hen til en Fond, der bogstavelig ikke har Brug for disse Penge. Dette at laane Penge og være i en stadig Pengeforlegenhed samtidig med, at man lægger Penge hen til en Fond, der ikke har Brug for dem, forekommer mig at være af en saadan Art, at jeg, hvis jeg skulde være i den uheldige Stilling at være Finansminister her i Landet, først og fremmest vilde have mine Øjne henvendt paa at undgaa dette, thi det kommer næsten til at tage sig latterligt ud. Men jeg antager ogsaa, at vi dog ret snart maa komme dertil, i alt Fald naar Fonden har naaet de 40 Mill. Kr., for det er dog ikke Meningen og har aldrig været Meningen, at denne Fond skulde vokse ubegrænset.

Jeg skal slutte med den Bemærkning, som slutter sig noget til det, den sidste ærede Taler sagde, at den Gang, vi havde andre Tider, den Gang Bankkrisen var, midt under den, midt under disse Ulykker anbefalede den højtærede Finansminister i højeste Grad den Toldlov, som vi nu have; det var dybe Nedgangstider den Gang. Og nu, da vi endelig begynde at

komme op, vil han absolut have nye Skatter og flere Skatter, end der efter vor Overbevisning er Brug for. Jeg ved ikke, hvornaar egentlig talt det Øjeblik kommer, da den højtærede Minister ser mørkt paa det, naar det ser mørkt ud, og lyst paa det, naar det ser lyst ud. Hidtil har man kun set ham se lyst paa det, naar det saa daarligt ud, og se mørkt paa det, naar det ser godt ud. Jeg ved ikke, under hvilke Omstændigheder vi egentlig talt skulle kunne komme til at tænke paa samme Maade som den højtærede Finansminister med Hensyn til den finansielle Situation. Jeg har ikke regnet en Smule med det, som det ærede Medlem, der sidst talte, regner med, og som jeg vilde være berettiget til at regne med, nemlig en Fremgang i Forholdene. Nej, jeg har kun sagt: I forrige Aar havde vi den Indtægt, som det nu viser sig, vi have haft, og dette Aar er et Opgangsaar, saa nu vil jeg dog have Lov til at forudsætte den samme Indtægt i dette Aar som den, vi havde i Fjor. Men heller ikke det vil den højtærede Minister gaa ind paa. Og saa nævner han, som jeg skal komme tilbage til paa Mandag, Renten af den Statsgæld paa 3 Mill. Kr., som udtrykkelig hører til hans eget finansielle Budget. Jeg kan ikke se andet, end at han regner med den Sum 2 Gange. (*Finansministeren*: Nej, absolut ikke). Ja, det maa vi jo se i næste Møde, hvorvidt den højtærede Minister har Ret i sit Regnestykke eller ikke. Jeg mener, det ikke er rigtigt; jeg mener, han ikke kan sætte de Udgiftsposter op i Forhold til den forøgede Indtægt, saaledes som han i Dag har gjort.

Finansministeren (*N. Neergaard*):

Det ærede Medlem (Bramsen) gjorde jo ikke det mindste Forsøg paa at rokke ved mine Tal. De sidste Bemærkninger, han gjorde, vidne om mærkelig Misforstaaelser, f. Eks. at der skulde være regnet Beløb 2 Gange o. s. v. Det var saa klare, letforstaaelige Tal, det ærede Medlem har hørt, at det forbavser mig, at han har kunnet misforstaa dem. Men Kærnen i Sagen er jo denne, hvorvidt man skal regne med den Opgang, der har fundet Sted i Indtægterne indtil 31. Marts 1912, uden at mene sig forpligtet til at regne med den Opgang, der har fundet Sted i Udgifterne, og som man maa regne med efter det forløbne halve Aars Erfaringer. Det er jo det, det ærede Medlem ikke vil, det er en af de fundamen-